

1

Kussen over mijn hoofd

De woonkamerdeur valt met een klap achter mij dicht.

Ik ren de trap op, sla hier en daar een tree over. Niet vallen, denk ik nog, of misschien wel vallen. Mijn been breken en dan ben ik degene die op de bank mag zitten en iedereen mag vragen om een kopje thee.

Ik schrik van mijn eigen gedachten. Als mama het zou weten.

Maar mama weet het niet, ze weet niets van mij.

Ze is alleen maar met zichzelf bezig.

Ik trek mijn slaapkamerdeur open, duik op mijn bed en trek een kussen over mijn hoofd.

Het is donker onder mijn kussen. Soms ben ik bang voor het donker. Nu niet. Ik wil even helemaal niets of niemand zien. Door een klein kiertje steek ik mijn neus. Zo kan ik nog ademhalen.

Ik ga voorlopig niet naar beneden. Nina zoekt het maar uit met kleine Jonathan.

Ik ben benieuwd hoe lang ik hier kan liggen voordat ze mij gaan missen. Dat duurt vast heel lang. Misschien pas als papa en mama terug zijn van de dokter en iedereen aan tafel zit om te gaan eten. Misschien dat er dan pas iemand zegt: 'Hè, waar is Amelie?'

Dat zal dan mama wel zijn. Want dat kan ze nog wel, in de gaten houden waar iedereen is.

En dan blijf ik net zo lang in bed liggen totdat iemand mij gaat zoeken.

Of misschien glijp ik mijn slaapkamer uit om aan meneer Looier te vertellen hoe stom iedereen is. Hoe vreselijk stom! Hij begrijpt mij vast wel. Meneer Looier is mijn overbuurman, hij is heel aardig en al heel oud. Zo oud dat ik soms denk dat hij zomaar dood kan gaan.

Of ik verstop me in de schuur, net zo lang totdat iedereen mij gaat zoeken. Net zo lang totdat ik zeker weet dat iedereen heel blij is als ik weer terug ben!

Dat lijkt me fijn, als iedereen weer eens blij is. Echt blij.

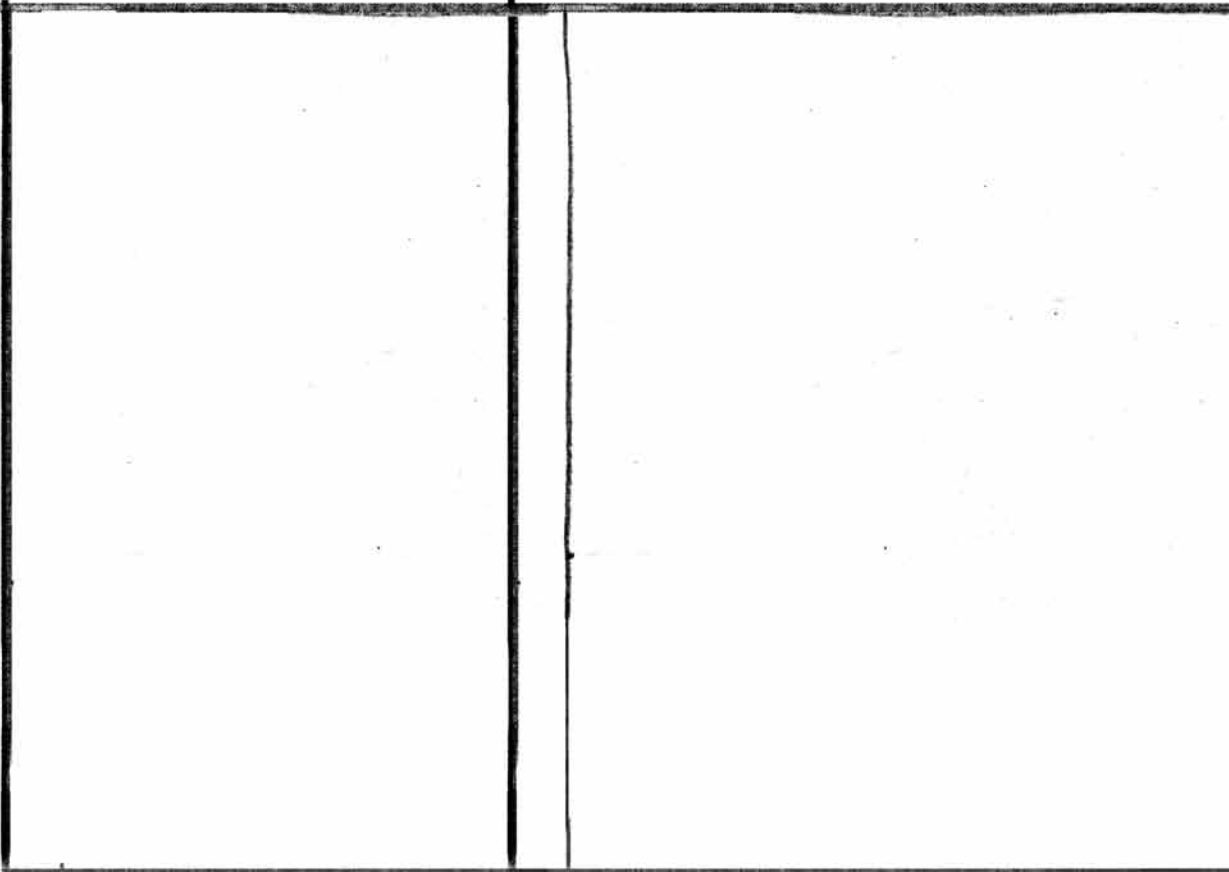
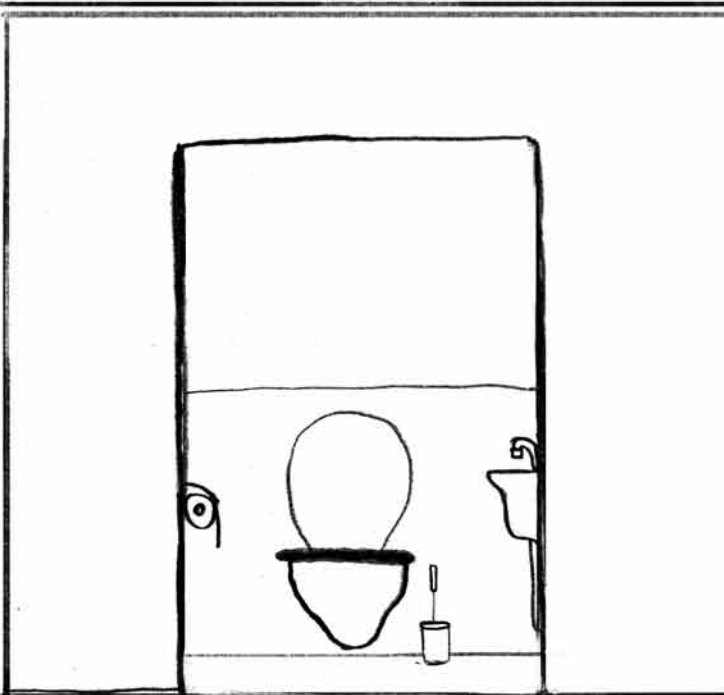
Ik trek het kussen nog wat verder over me heen. Best lekker dat donker.

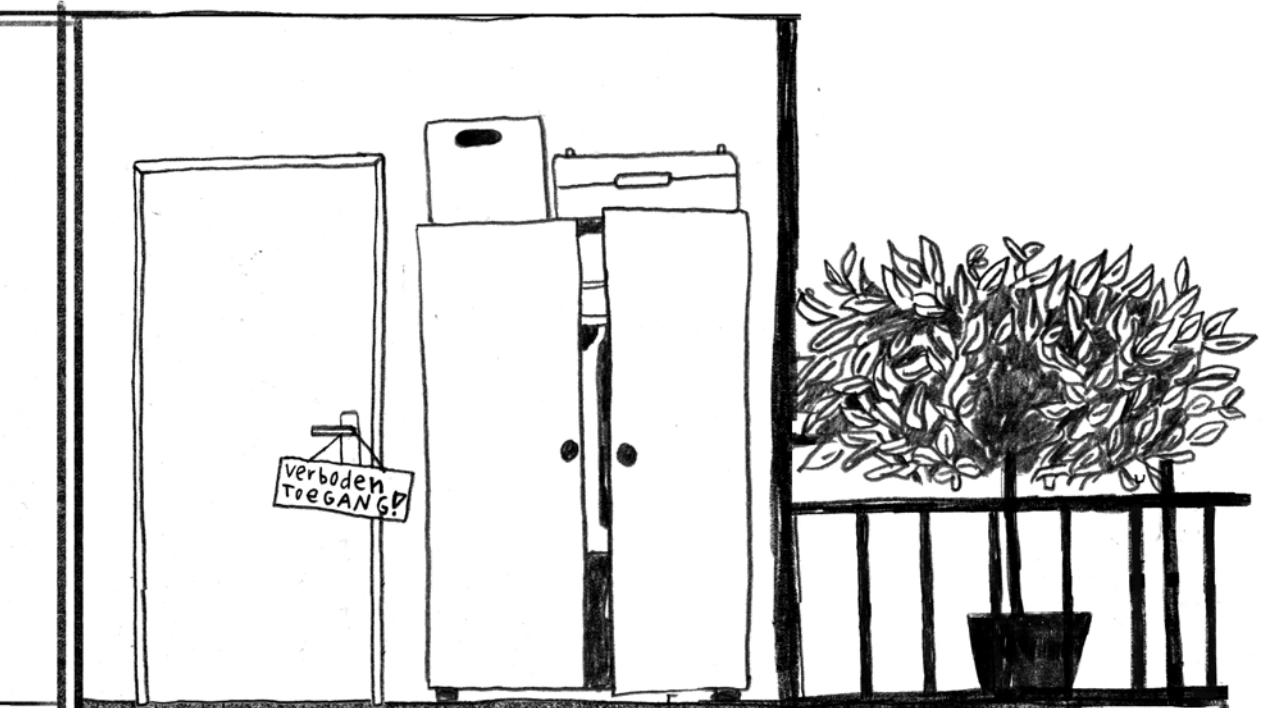
Ik adem door mijn neus in en uit. In en uit.

Ik doe even mijn ogen dicht en fantaseer dat we met zijn vijven aan tafel zitten en de slappe lach hebben. Dat de lach de hele keuken vult, de muren laat trillen en dat zelfs de burens, of nee, niet alleen de burens, de wijk, of misschien wel de stad of de rest van het land komt kijken! En dat er dan allemaal mensen voor onze deuren en ramen staan om een glimp op te vangen van ons. Van een familie met de slappe lach.

‘Jonathan, waar zit je?!’

Ik open mijn ogen. Zie je wel dat het niet gemakkelijk is, op zo’n kleine jongen passen? Hij loopt steeds weg en doet nooit wat je zegt.

2

Mama's jassen

‘Jonathan?’

Nina roept nu wat harder.

Jonathan zegt niets, tenminste, ik hoor hem niet. Ik trek het kussen verder over mijn hoofd, zodat ik verder kan dromen over lachende mensen. Maar de stem van Nina gaat dwars door alle donsveertjes heen.

‘Jonathan!’

Zou hij weg zijn?

Ik haal het kussen van mijn hoofd en luister.

Het is stil.

Dan hoor ik de buitendeur, het is Nina, haar voetstappen tikken altijd snel en driftig op het tuinpad.

‘Jonathan!’ gilt ze weer.

Ze klinkt een beetje in paniek. Zou hij echt weg zijn? Dat kan toch niet? Ik zag hem net nog in de gang.

Ik sluip zachtjes mijn bed uit en kijk boven in alle slaapkamers.

Ondertussen hoor ik Nina roepen.

Ik heb geen zin om haar te laten weten dat ik ook aan het zoeken ben. Laat haar maar even lekker ongerust zijn. Ze deed zo stom! Ze zat steeds te zeuren dat ik het niet goed deed. Dat Jonathan echt niet ging doen wat ik wilde als ik hem steeds bazig vroeg aan de kant te gaan of zijn speelgoed op te ruimen.

Ik sluip zachtjes naar beneden, de gang in. Ik kijk in de bijkeuken en zelfs de wc. Ik zie hem nergens. Opeens schiet mij iets te binnen.

Sinds mama ziek is, verstopt hij zich graag in haar werkkamer. In de kast. Haar jassen hangen daar. Hij pakt dan een jas van een hanger, legt die als een deken over zich heen, steekt zijn duim in zijn mond en gaat daar zitten. Nina weet dat niet. Ze is altijd op school of bij vriendinnen en

dus veel minder thuis dan ik.

Ik loop op mijn tenen door de gang en open zachtjes de deur van mama's kamer.

Het is een fijne kamer. Een kamer met een groot bureau en lange ramen, zodat je lekker naar buiten kan kijken. Soms als ik niet kan slapen en naar beneden kom en mama nog aan het werk is, mag ik even bij haar op schoot zitten en kijken we samen naar de sterren.

Nu zit mama er bijna nooit meer. Ze is vaak te moe om te werken.

Ik sluip naar de kastdeur en open hem. En ja hoor, daar zit Jonathan. Onder de grote rode winterjas van mama. Met zijn duim in zijn mond.

Hij heeft zijn ogen dicht. Hij slaapt.

'Amelie!!!'

Nina is nu echt in paniek. Ik loop snel terug naar de gang, open de tuindeur en ren naar buiten. Even ben ik helemaal vergeten dat ik boos was. Ik roep dat ik hem gevonden heb.

Nina komt met een verhit gezicht de tuin in rennen.

'Waar? Waar is hij?'

Ik leg mijn vinger op mijn lippen: 'Sst...'

Ik pak haar bij de hand en trek haar mee naar mama's kamer. Nina wil mij tegenhouden, we mogen niet zomaar op mama's kamer komen, dat moeten we eerst vragen. Maar ik trek haar zachtjes verder.

Op onze tenen lopen we over de houten vloer. Ik wijs naar de kast. Nina doet de deur open en zucht als ze Jonathan ziet zitten. Ze kijkt mij opgelucht aan. Ik glimlach een beetje onhandig naar haar, ik weet niet of ze nog boos is.

Nina gaat op de grond zitten, naast Jonathan. Ze zucht nog een keer.

Ik ga naast haar zitten.

Zo zitten we samen in de werkkamer van mama, in de kast.

Ik kijk naar de foto van de vakantie die mama op haar bureau heeft gezet. We komen net uit de zee. Iedereen heeft nat haar, de druppels hangen nog in onze haren. We glinsteren zo ongeveer.

En mama lacht.

Ik lach. Nina lacht. Jonathan en papa ook.

Toen was er nog niets aan de hand. Nog helemaal niets.

Maar misschien, zo denk ik ineens, misschien was mama toen ook al ziek.

Dan hoor ik een autodeur dichtslaan. Papa en mama. Ze zijn eindelijk terug van hun bezoek aan de dokter.